Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 5 kwietnia 2017 r.[1]

Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 924/2012 — Przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 2 ust. 10 i 11 — Wykluczenie niektórych transakcji wywozu do celów obliczenia marginesu dumpingu — Obiektywne porównanie między ceną eksportową a wartością normalną w przypadku przywozu pochodzącego z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej

W sprawach połączonych C-376/15 P i C-377/15 P

mających za przedmiot dwa odwołania w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 9 lipca 2015 r.,

Changshu City Standard Parts Factory, z siedzibą w Changshu City (Chiny),

Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd, z siedzibą w Ningbo (Chiny),

reprezentowane przez adwokatów R. Antoniniego oraz E. Monard,

wnoszące odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez B. Driessena oraz S. Boelaert, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokat N. Tuominen,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez T. Maxiana Ruschego oraz M. Françę, działających w charakterze pełnomocników,

European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI), z siedzibą w Brukseli (Belgia),

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (sprawozdawca) i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: M. Aleksejev, administrator,

1 — Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 czerwca 2016 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2016 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swoich odwołaniach Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 29 kwietnia 2015 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada (T-558/12 i T-559/12, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2015:237), w którym Sąd oddalił ich skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 91/2009 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2012, L 275, s. 1, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem").

Ramy prawne

Prawo międzynarodowe

2 Decyzją nr 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1) Rada Unii Europejskiej przyjęła porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu (WTO), podpisane w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r., jak również porozumienia znajdujące się w załącznikach 1–3 do tego porozumienia, wśród których znajduje się Porozumienie w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym").

3 Artykuł 2 porozumienia antydumpingowego jest zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu". Artykuł 2.4 tego porozumienia stanowi:

„Rzetelne porównanie będzie dokonane między ceną eksportową i wartością normalną. Porównanie to będzie dokonane na tym samym poziomie handlu, zwykle na poziomie cen loco fabryka i w odniesieniu do sprzedaży dokonanych możliwie w tym samym czasie. W każdym przypadku, stosownie do niego, należy dokonać odpowiedniej korekty ze względu na różnice zakłócające porównywalność cen, w tym różnice w warunkach sprzedaży, różnice w opodatkowaniu, poziomie handlu, ilościach, różnice właściwości fizycznych i wszelkie inne różnice, w przypadku których będzie wykazany ich wpływ na porównywalność cen. W przypadkach określonych w ustępie 3 powinny być również dokonane korekty z tytułu kosztów, w tym ceł i podatków uiszczonych między momentem przywozu i odsprzedaży, oraz z tytułu przypadających zysków. Jeżeli w tych przypadkach porównywalność cen została utrudniona, władze określą wartość normalną na poziomie handlu, odpowiednim do poziomu handlu dla konstruowanej ceny eksportowej, bądź dokonają odpowiednich korekt, jakie umożliwia niniejszy ustęp. Władze wskażą zainteresowanym stronom, jakie informacje są niezbędne do zapewnienia rzetelnej porównywalności, i nie będą narzucać stronom obowiązku ponoszenia nieuzasadnionych ciężarów dowodowych".

4 W świetle art. 2.4.2 tego porozumienia:

„Zgodnie z postanowieniem ustępu 4 regulującym rzetelne porównania istnienie marginesu dumpingu w czasie trwania dochodzenia będzie zwykle ustalane przez porównanie średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich porównywalnych transakcjach wywozowych bądź przez porównanie normalnej wartości i cen eksportowych dla każdej transakcji. Normalna wartość określona na podstawie średniej ważonej może być porównana z cenami poszczególnych transakcji wywozowych, o ile władze stwierdzą, że ceny eksportowe kształtują się zasadniczo różnie między różnymi nabywcami, regionami lub okresami i jeśli przedstawione zostanie wyjaśnienie, dlaczego te różnice nie mogą być wzięte odpowiednio pod uwagę przez zastosowanie porównania średniej ważonej ze średnią ważoną lub porównania transakcji z transakcją”.

Prawo Unii

5 W dniu przyjęcia spornego rozporządzenia przepisy regulujące przyjmowanie środków antydumpingowych przez Unię Europejską znajdowały się w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22), zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 765/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. (Dz.U. 2012, L 237, s. 1) (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”).

6 Artykuł 1 ust. 2 i 4 tego rozporządzenia stanowił:

„2. Produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym.

[…]

4. Do celów niniejszego rozporządzenia »podobny produkt« oznacza produkt, który jest identyczny, to jest taki, który przypomina pod wszystkimi względami produkt objęty postępowaniem lub, przy braku takiego produktu, inny produkt, który wprawdzie nie przypomina go pod każdym względem, ale którego właściwości ściśle odpowiadają właściwościom produktu objętego postępowaniem”.

7 Artykuł 2 tego rozporządzenia, zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu”, stanowił:

„[…]

C. Porównanie

10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu [etapie obrotu], w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu handlu [etapu obrotu]. W przypadku spełnienia określonych warunków czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące:

[…]

D. Margines dumpingu

11. Z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów regulujących obiektywne porównanie istnienie marginesów dumpingu w okresie badanym zwykle ustala się na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozowych do Wspólnoty lub na podstawie porównania poszczególnych wartości normalnych z poszczególnymi cenami eksportowymi do Wspólnoty w rozbiciu na poszczególne transakcje. Jednakże wartość normalna ustalona w oparciu o średnią ważoną może zostać porównana z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych do Wspólnoty, o ile istnieje struktura cen eksportowych znacząco odbiegających od siebie w zależności od nabywcy, regionu lub okresu, zaś metody przewidziane w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu nie odzwierciedlałyby pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Przepisy niniejszego ustępu nie wykluczają zastosowania metody kontroli wyrywkowej, zgodnie z art. 17.

[…]”.

8 Artykuł 3 ust. 2, 3 i 8 wspomnianego rozporządzenia stanowił:

„2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno:

a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty; oraz [jak i]

b) wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy.

3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji we Wspólnocie. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów wspólnotowych uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen wspólnotowych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

[…]

8. Skutki przywozu produktów po cenach dumpingowych ocenia się w odniesieniu do produkcji produktu podobnego przemysłu wspólnotowego, o ile dostępne dane umożliwiają oddzielną identyfikację tej produkcji na podstawie takich czynników, jak proces produkcyjny oraz obroty i zyski producenta. Jeżeli oddzielna identyfikacja tej produkcji nie jest możliwa, skutki dumpingu ocenia się poprzez zbadanie najbardziej zbliżonej grupy lub zakresu towarów obejmującego produkt podobny, dla którego dostępne są niezbędne informacje”.

Okoliczności powstania sporów i sporne rozporządzenie

9 Wnoszące odwołania są spółkami z siedzibą w Chinach, zajmującymi się produkcją określonych elementów złącznych z żeliwa lub stali, przeznaczonych do sprzedaży na rynku krajowym lub do wywozu w szczególności do Unii Europejskiej (zwanych dalej „produktem objętym postępowaniem”).

10 Rozporządzeniem (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 29, s. 1) Rada nałożyła cło antydumpingowego na przywóz produktu objętego postępowaniem.

11 W dniu 28 lipca 2011 r. Organ Rozstrzygania Sporów (ORS) WTO przyjął sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO oraz sprawozdanie zespołu orzekającego zmienione sprawozdaniem tegoż Organu Apelacyjnego w sporze „Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali z Chin" (WT/DS 397). W sprawozdaniach tych zostało stwierdzone, że Unia naruszyła niektóre przepisy prawa WTO.

12 W dniu 6 marca 2012 r., zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1515/2001 z dnia 23 lipca 2001 r. w sprawie środków, które Wspólnota może podjąć po przyjęciu przez organ ds. rozstrzygania sporów WTO sprawozdania dotyczącego zagadnień antydumpingowych i antysubsydyjnych (Dz.U. 2001, L 201, s. 10), Komisja Europejska opublikowała zawiadomienie dotyczące środków antydumpingowych obowiązujących względem przywozu niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie zaleceń i ustaleń przyjętych dnia 28 lipca 2011 r. przez ORS – Spór dotyczący elementów złącznych – Wspólnoty Europejskie (DS 397) (Dz.U. 2012, C 66, s. 29).

13 Zgodnie z tym zawiadomieniem Komisja wszczęła przegląd środków antydumpingowych na podstawie rozporządzenia nr 1515/2001 w celu określenia sposobu, w jaki rozporządzenie nr 91/2009 powinno być zmienione w celu dostosowania go do ww. zaleceń i decyzji ORS. W wyniku tego przeglądu w dniu 4 października 2012 r. Rada przyjęła sporne rozporządzenie.

14 Jeśli chodzi o porównanie między ceną eksportową a wartością normalną, Rada oddaliła złożone przez niektóre zainteresowane strony wnioski o dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego z uwagi na różnice w kosztach produkcji, a także wydajności i produktywności.

15 Co się tyczy obliczenia marginesu dumpingu, w zakresie, w jakim na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego wartość normalna została określona w oparciu o dane dotyczące państwa trzeciego posiadającego gospodarkę rynkową, w tym przypadku Indii, a w szczególności na podstawie danych przekazanych przez indyjskiego producenta (zwanego dalej „indyjskim producentem"), Rada stwierdziła w istocie w pkt 82, 102 i 109 spornego rozporządzenia, że porównanie średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen eksportowych zostało dokonane z wykluczeniem transakcji dotyczących typów produktu objętego postępowaniem będących przedmiotem wywozu przez chińskich producentów eksportujących, dla których żaden odpowiadający typ nie był produkowany ani sprzedawany przez indyjskiego producenta. Rada stwierdziła, że metodę tę uznano za najbardziej wiarygodną podstawę ustalania poziomu dumpingu. Próba dostosowania wszystkich typów produktu objętego postępowaniem wywożonych przez chińskich producentów eksportujących do bardzo podobnych typów produktu wytwarzanych i sprzedawanych przez indyjskiego producenta doprowadziłaby bowiem do nieprecyzyjnych ustaleń. Ponadto Rada wyjaśniła, że uznała, iż transakcje wywozu, które zostały wykorzystane przy obliczaniu kwoty dumpingu, były reprezentatywne dla wszystkich typów produktu objętego postępowaniem wywożonych przez chińskich producentów eksportujących.

16 Artykuł 1 spornego rozporządzenia obniżył cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem nr 91/2009 do 38,3% względem Changshu City Standard Parts Factory oraz utrzymał cło nałożone względem Ningbo Jinding Fastener na poziomie 64,3%.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

17 Pismami złożonymi w dniu 24 grudnia 2012 r. w sekretariacie Sądu wnoszące odwołania wniosły skargi o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.

18 Na mocy postanowienia prezesa czwartej izby Sądu z dnia 6 maja 2014 r. sprawy T-558/12 i T-559/12 zostały połączone do celów ustnego etapu postępowania i wydania wyroku.

19 Na poparcie ich skarg przed Sądem wnoszące odwołania podniosły dwa zarzuty.

20 Zarzut pierwszy oparty był na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. a), art. 2 ust. 8, 9 i 11, a także art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zasady niedyskryminacji oraz art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego. W ramach tego zarzutu wnoszące odwołania zarzuciły Radzie i Komisji, że przy obliczaniu marginesu dumpingu wykluczyły one transakcje dotyczące typów produktu objętego postępowaniem wywożonych przez chińskich producentów eksportujących, którym nie odpowiadał żaden typ produkowany czy sprzedawany przez indyjskiego producenta. W ten sposób zatem 38% sprzedaży eksportowej Changshu City Standard Parts Factory oraz 43% sprzedaży eksportowej Ningbo Jinding Fastener zostałoby wykluczone przy obliczaniu marginesu dumpingu.

21 Zarzut drugi był zasadniczo oparty na naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4 porozumienia antydumpingowego, a także, pomocniczo, na naruszeniu art. 296 TFUE. Dotyczył on oddalenia wniosków o dostosowania złożonych przez wnoszące odwołania.

22 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił obydwa zarzuty podniesione przez wnoszące odwołania oraz oddalił skargi w całości.

Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem

23 Wnoszące odwołania wnoszą do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— uwzględnienie żądań zawartych w skardze podniesionych przed Sądem i stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia w dotyczącym je zakresie oraz

— obciążenie Rady kosztami w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem oraz orzeczenie, że interwenienci pokrywają własne koszty.

24 Rada wnosi o oddalenie odwołań i obciążenie wnoszących odwołania kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem.

25 Komisja wnosi do Trybunału o:

— odrzucenie odwołań jako niedopuszczalnych;

— tytułem żądania ewentualnego – oddalenie odwołań jako bezzasadnych oraz

— obciążenie wnoszących odwołania kosztami postępowania.

26 Na mocy postanowienia prezesa Trybunału z dnia 22 września 2015 r. sprawy C-376/15 P i C-377/15 P zostały połączone do celów pisemnego i ustnego etapu postępowania oraz wydania wyroku.

W przedmiocie odwołań

27 Wnoszące odwołania podnoszą dwa zarzuty na poparcie odwołań. Zarzut pierwszy dotyczy wykluczenia niektórych transakcji wywozu do celów obliczenia marginesu dumpingu. Zarzut drugi dotyczy odmowy ze strony instytucji Unii dokonania określonych dostosowań w ramach porównania między wartością normalną a ceną eksportową.

W przedmiocie dopuszczalności odwołania w sprawie C-377/15 P

28 Komisja powołuje się na niedopuszczalność odwołania w sprawie C-377/15 P, gdyż jest ono identyczne z odwołaniem w sprawie C-376/15 P. Występuje bowiem tożsamość stron, zakwestionowanych aktów, zaskarżonego wyroku, a także przedstawionych argumentów. Odwołanie w sprawie C-377/15 P, które zostało wniesione jako ostatnie, byłoby zatem niedopuszczalne z powodu zawisłości sporu.

29 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału kolejna skarga wniesiona w sprawie, w której toczy się już spór pomiędzy tymi samymi stronami, oparta na tej samej podstawie prawnej i zmierzająca do stwierdzenia nieważności tego samego aktu prawnego, winna zostać odrzucona jako niedopuszczalna ze względu na zawisłość sporu (wyrok z dnia 9 czerwca 2011 r., Diputación Foral de Vizcaya i in./Komisja, od C-465/09 P do C-470/09 P, niepublikowany, EU:C:2011:372, pkt 58 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

30 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że odwołania w sprawach C-376/15 P i C-377/15 P dotyczą tych samych stron. Ponadto odwołanie w sprawie C-377/15 P jest dosłownym powtórzeniem odwołania w sprawie C-376/15 P. Te dwa odwołania są zatem oparte na tych samych zarzutach, wnoszą o uchylenie tego samego wyroku Sądu i o stwierdzenie nieważności tego samego aktu prawnego.

31 W tych okolicznościach, ponieważ odwołanie w sprawie C-377/15 P zostało wniesione później niż odwołanie w sprawie C-376/15 P, należy odrzucić je jako niedopuszczalne ze względu na zawisłość sporu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego w sprawie C-376/15 P

Argumentacja stron

32 Zarzut pierwszy dotyczy rozumowania Sądu zawartego w pkt 61–90 zaskarżonego wyroku. Składa się on z trzech części.

33 W ramach pierwszej część pierwszego zarzutu wnoszące odwołania twierdzą, że Sąd dokonał błędnej wykładni obowiązku porównania wszystkich transakcji wywozu na podstawie art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego. Ich zdaniem te dwa przepisy należy interpretować w ten sposób, że stawiają wymóg, aby każda sprzedaż eksportowa produktu objętego postępowaniem, który został zdefiniowany przy wszczęciu dochodzenia, została uwzględniona w porównaniu dokonywanym do celów obliczenia marginesu dumpingu. Wykładnia ta wynika z brzmienia tych przepisów oraz wyroku z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547). Ewentualne dodatkowe trudności związane z zastosowaniem tzw. metody „państwa analogicznego" nie pozwalają na odejście od zasad dotyczących ustalenia marginesu dumpingu.

34 W ramach drugiej części zarzutu pierwszego wnoszące odwołania twierdzą, że Sąd naruszył prawo, myląc obowiązki wymienione w art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego oraz obowiązki w zakresie porównywalności cen, o których mowa w art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia i art. 2.4 tego porozumienia. Twierdzą one w tym względzie, że zgodność

obliczenia marginesu dumpingu z art. 2 ust 11 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego nie powinna być oceniana na podstawie pojęcia „porównywalnych cen", jak orzekł to Sąd w pkt 61 zaskarżonego wyroku, ale na podstawie pojęcia „porównywalnych transakcji". Dla wszystkich porównywalnych transakcji ceny powinny być porównywalne zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4 porozumienia antydumpingowego, co w niniejszym przypadku było możliwe.

35 W ramach trzeciej części pierwszego zarzutu wnoszące odwołania podnoszą posiłkowo, że analiza „obiektywnego porównania" dokonana przez Sąd nie jest zgodna z wymogami art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia podstawowego oraz art. 2.4 i 2.4.2 porozumienia antydumpingowego. Po pierwsze, Sąd błędnie zbadał, czy zastosowanie innych metod ustalania wartości normalnej mogło prowadzić do „bardziej obiektywnego porównania" niż to dokonane przez instytucje Unii. Po drugie, analiza Sądu potwierdzałaby, że zastosowanie się do art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia podstawowego nie było dla instytucji Unii niemożliwe, lecz wyłącznie trudniejsze. Po trzecie, Sąd błędnie uznał za istotną kwestię to, czy wnoszące odwołania współpracowały bądź nie z instytucjami Unii, wskazując im, w jaki sposób mogły one wypełniać ciążące na nich obowiązki na mocy art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia podstawowego oraz art. 2.4 i 2.4.2 porozumienia antydumpingowego. Po czwarte, pojęcie „reprezentatywności" transakcji badane przez Sąd w pkt 81 i 83 zaskarżonego wyroku jest pozbawione znaczenia.

36 Rada i Komisja kwestionują argumenty wnoszących odwołania. Na wstępie Komisja twierdzi, że zarzut pierwszy jest niedopuszczalny, gdyż wnoszące odwołania kwestionują ocenę okoliczności faktycznych dokonaną przez Sąd i nie wskazują na naruszenia prawa, które miałby on popełnić. Komisja twierdzi ponadto, że zarzut ten jest nieskuteczny.

37 Zasadniczo, co się tyczy pierwszej części pierwszego zarzutu, Rada i Komisja podnoszą, po pierwsze, że Sąd słusznie odmówił zastosowania w niniejszym przypadku wyroku z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), a po drugie, że wykładnia proponowana przez wnoszące odwołania nie znajduje poparcia w sprawozdaniach ORS. Komisja zauważa również, że art. 2.4 i 2.4.2 porozumienia antydumpingowego są przesiąknięte zasadą „obiektywnego (rzetelnego) porównania". Z kolei art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia podstawowego ma na celu transponowanie do prawa Unii art. 2.4 porozumienia antydumpingowego, a zatem przyznaje pierwszeństwo tej właśnie zasadzie.

38 Jeśli chodzi o drugą część zarzutu pierwszego Rada i Komisja uważają w istocie, że z treści rozporządzenia podstawowego i porozumienia antydumpingowego wynika, że wymóg „obiektywnego porównania" jest nadrzędny względem obowiązku obliczenia marginesu dumpingu na podstawie wszystkich transakcji wywozu. Ponadto art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego określa szczególne metody obliczenia marginesu dumpingu, ale nie zastępuje ogólnego wymogu obiektywnego porównania przewidzianego w art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia.

39 Co się tyczy trzeciej części pierwszego zarzutu Rada i Komisja twierdzą, po pierwsze, że wnoszące odwołania wydają się sugerować, iż instytucje Unii powinny przyjąć „jak najbardziej obiektywne" podejście, co jest błędne z prawnego punktu widzenia. Po drugie, podejście przyjęte przez instytucje Unii było obiektywne, zważywszy na brak informacji dotyczących cen produktów niesprzedawanych przez indyjskiego producenta. Po trzecie, Sąd słusznie uznał, że wnoszące odwołania mogły i powinny były poprzeć ich żądania. Po czwarte, zdaniem Komisji pojęcie „reprezentatywności" jest istotne i powinno podlegać ocenie nie na poziomie każdego producenta eksportującego, lecz na poziomie wszystkich transakcji produktu objętego postępowaniem. Ponadto wykluczenie transakcji wywozu było zupełnie losowe i nie miało na celu wpłynięcia na wyniki analizy instytucji Unii.

Ocena Trybunału

– *W przedmiocie dopuszczalności*

40 Należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, iż nie jest on właściwy do dokonywania ustaleń faktycznych ani też co do zasady nie jest uprawniony do oceny dowodów, na których Sąd oparł swoje ustalenia. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób, przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych mu dowodów. Dlatego z wyłączeniem przypadków przeinaczenia tych dowodów ocena ta nie stanowi zagadnienia prawnego, które jako takie poddane jest kontroli Trybunału.

41 W argumentach, które powołują na poparcie niniejszego zarzutu, wnoszące odwołania zarzucają zasadniczo Sądowi, że dokonał błędnej wykładni art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego oraz, posiłkowo, że przeprowadził analizę niezgodną z art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia podstawowego oraz art. 2.4 i 2.4.2 tego porozumienia. W przeciwieństwie do tego, co twierdzi Komisja, argumenty te nie podważają oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez Sąd, lecz właśnie dokonaną przez niego wykładnię przepisów prawa. Wnoszące odwołania wskazują zatem na naruszenia prawa, które są zawarte w zaskarżonym wyroku. Argumenty te dotyczą zatem kwestii prawnych, które mogą być poddane ocenie Trybunału w ramach odwołania.

42 Argument, który Komisja opiera na niedopuszczalności rozważanego zarzutu, nie może zatem zostać uwzględniony.

– *W przedmiocie nieskuteczności pierwszego zarzutu*

43 Komisja uważa, że zarzut pierwszy jest nieskuteczny.

44 Jednakże jak zauważył rzecznik generalny w pkt 56 opinii, gdyby Trybunał miał uwzględnić ten zarzut, orzekając w szczególności, że przyjęta przez Sąd wykładnia art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego jest błędna, zaskarżony wyrok naruszałby prawo, co prowadziłoby do jego uchylenia.

45 W związku z tym argument podniesiony przez Komisję dotyczący nieskutecznego charakteru niniejszego zarzutu nie może być uwzględniony.

– *Co do istoty*

46 Wnoszące odwołania kwestionują tok rozumowania Sądu zawarty w pkt 61–90 zaskarżonego wyroku. Ich zdaniem ten tok rozumowania narusza prawo, gdyż jest oparty na błędnej wykładni w szczególności art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

47 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać. Ponieważ zastosowanie art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego wymaga oceny złożonych sytuacji gospodarczych, sądowa kontrola tej oceny winna ograniczać się do weryfikacji przestrzegania zasad procedury, materialnej prawdziwości okoliczności faktycznych przyjętych przy dokonywaniu wyboru kwestionowanego rozstrzygnięcia, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności oraz braku nadużycia władzy

(zob. podobnie wyroki z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, pkt 40, 41; z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 63).

48 Wniosek zawarty w pkt 90 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Rada nie popełniła żadnego oczywistego błędu w ocenie wykluczając przy obliczaniu marginesu dumpingu typy produktów, które nie odpowiadały jakimkolwiek produktom wytwarzanym i sprzedawanych przez indyjskiego producenta, co oznacza, iż sporne rozporządzenie nie naruszało art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego ani art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego, poprzedzało, jak wynika z pkt 61 zaskarżonego wyroku, zbadanie przez Sąd kwestii, czy takie podejście było możliwe na podstawie art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego, które po pierwsze, przewidują, że instytucje Unii powinny uwzględnić ceny wszystkich porównywalnych transakcji wywozu z wartością normalną, a po drugie, odsyłają do odpowiednich przepisów regulujących kwestię obiektywnego porównania.

49 Sąd uznał przede wszystkim w pkt 63 tego wyroku, że jakkolwiek typy produktu objętego postępowaniem mogły zostać uznane za porównywalne, nie było tak w przypadku cen typów tego produktu, które nie były produkowane i sprzedawane przez tego producenta. W związku z tym zdaniem Sadu brak cen niektórych typów produktu objętego postępowaniem, jakkolwiek podobnych, uniemożliwiał dokonanie porównania między wartością normalną a ceną eksportową. Następnie Sąd orzekł w pkt 71, 80 i 84 tego wyroku, że z uwagi na ryzyko braku precyzji w razie odwołania się do metod obliczania wartości normalnej produktów, które nie były sprzedawane przez indyjskiego producenta, instytucje Unii prawidłowo mogły uznać, że zaproponowane przez nie podejście było obiektywne, a wykorzystanie takich metod nie gwarantowało bardziej precyzyjnego lub bardziej obiektywnego porównania. Wreszcie w pkt 85 tegoż wyroku Sąd wykluczył znaczenie wyroku z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547) z uwagi na fakt, że w przeciwieństwie do niniejszego przypadku w sprawie zakończonej tym wyrokiem margines dumpingu nie został obliczony na podstawie istotnej reprezentacji typów produktu objętego postępowaniem.

50 Sąd uznał przy tym, że w ramach obliczenia marginesu dumpingu zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego instytucje Unii mogły w uzasadniony sposób wykluczyć z tego obliczenia niektóre transakcje wywozu w braku „porównywalnych cen" i w sytuacji gdy żadna inna metoda obliczenia nie pozwoliłaby na dokonanie „bardziej obiektywnego" porównania, jeżeli to obliczenie zostało dokonane na podstawie „istotnej reprezentacji" typów produktu objętego postępowaniem.

51 Należy zatem zbadać, czy jak twierdzą wnoszące odwołania, to rozumowanie Sądu narusza prawo.

52 W pierwszej kolejności, w celu ustalenia, czy zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego instytucje Unii są zobowiązane uwzględnić wszystkie transakcje wywozu, czy też mogą wykluczyć niektóre z tych transakcji w celu obliczenia marginesu dumpingu, należy dokonać analizy brzmienia, kontekstu oraz celów tego przepisu (wyrok z dnia 16 kwietnia 2015 r., Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

53 Co się tyczy przede wszystkim brzmienia tego przepisu należy zauważyć, że przewiduje on dwie metody porównawcze wartości normalnej i ceny eksportowej: tzw. metodę *f* „symetryczną", opartą na porównaniu średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozu do Unii lub też na porównaniu dokonanym w rozbiciu na poszczególne transakcje, oraz tzw. metodę „asymetryczną", opartą na porównaniu średniej ważonej wartości normalnej z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozu do Unii. Niezależnie od metody porównania art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego odwołuje się do „wszystkich transakcj[i] wywozowych do [Unii]". Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 71 opinii, takie sformułowanie pozwala uznać, że instytucje Unii nie mogą przy obliczaniu marginesu dumpingu wykluczyć transakcji wywozu dotyczących określonych typów produktu objętego postępowaniem.

54 Ponadto, co się tyczy celu założonego w art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, z przepisu tego wynika, że zarówno symetryczna, jak i asymetryczna metoda obliczenia marginesu dumpingu mają pozwolić na odzwierciedlenie pełnego zakresu praktyk dumpingowych.

55 Tymczasem jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 67 opinii, wykluczenie przez instytucje Unii transakcji wywozu dotyczących określonych typów produktu objętego postępowaniem przy obliczaniu marginesu dumpingu jest sprzeczne z tym celem. Konsekwencją takiego wykluczenia jest bowiem brak możliwości oceniania przez te instytucje wpływu, jakie te transakcje mogą mieć na rzeczone obliczenie, tak że instytucje te nie mogą mieć pewności, że obliczony margines dumpingu odzwierciedla pełny zakres praktyk dumpingowych.

56 Wreszcie, co się tyczy kontekstu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, z art. 1 tego rozporządzenia, zatytułowanego „Zasady ogólne", wynika, że dochodzenie antydumpingowe dotyczy szczególnego produktu zwanego „produktem objętym postępowaniem", zdefiniowanego przez instytucje Unii przy wszczęciu tego dochodzenia.

57 W związku z tym art. 1 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że produkt uznaje się za dumpingowy, jeżeli jego cena eksportowa do Unii jest niższa od porównywalnej ceny podobnego produktu w kraju wywozu. Ponadto art. 1 ust. 4 tego rozporządzenia stanowi, że do celów stosowania rozporządzenia podstawowego pojęcie „produktu podobnego" oznacza produkt, który jest identyczny z „produktem objętym postępowaniem". To zatem na podstawie definicji „produktu objętego postępowaniem", podanej przez instytucje Unii w chwili wszczęcia dochodzenia, obliczany jest margines dumpingu.

58 Jednocześnie z art. 3 ust. 2, 3 i 8 rozporządzenia podstawowego, który odsyła do pojęcia „produktu podobnego", wynika, że to na podstawie „produktu objętego postępowaniem" instytucje Unii ustalają, czy przemysł Unii poniósł szkodę z uwagi na przywóz towarów po cenach dumpingowych.

59 Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 64 opinii, zdefiniowanie „produktu objętego postępowaniem" w chwili wszczęcia dochodzenia nie pozbawia instytucji Unii możliwości dokonania podziału tego produktu na odrębne typy lub modele produktów i oparcia się na porównaniach miedzy wartością normalną i ceną eksportową w odniesieniu do każdego poszczególnego modelu lub typu.

60 Niemniej jednak instytucje Unii są zobowiązane ustalić w zgodzie z taką definicją ogólny margines dumpingu dla całego „produktu objętego postępowaniem" łącznie. Każda inna wykładnia prowadziłaby do przyznania im możliwości wpływania na wynik obliczenia marginesu dumpingu poprzez wykluczenie jednego lub kilku typów czy też modeli produktów z „produktu objętego postępowaniem", który został zdefiniowany w chwili wszczęcia dochodzenia.

61 Wynika stąd, że art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego w świetle jego brzmienia, celu i kontekstu, w który się wpisuje, nie może być interpretowany w ten sposób, że umożliwia przy obliczaniu marginesu dumpingu wykluczenie transakcji wywozu do Unii dotyczących określonych typów produktu objętego postępowaniem. Wręcz przeciwnie, z przepisu tego wynika, że instytucje Unii w celu takiego obliczenia są zobowiązane uwzględnić ogół tych transakcji.

62 Należy dodać, że żaden z argumentów, które Rada i Komisja wywodzą z wykładni art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego, nie może podważyć tego wniosku.

63 Wniosek ten znajduje ponadto potwierdzenie w wyroku z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, pkt 56). Trybunał przypomniał w nim treść art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym średnia ważona wartość normalna jest porównana ze „średnią ważoną cen wszystkich transakcji wywozowych" do Unii. Po tym przypomnieniu Trybunał orzekł, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie nie obliczając ogólnego marginesu dumpingu na podstawie porównania, które w pełni odzwierciedlało wszystkie porównywalne ceny eksportowe.

64 Nie ulega wątpliwości, że wyrok ten dotyczył wykorzystania tzw. metody „zerowania" negatywnych marginesów dumpingu przy obliczaniu ogólnego marginesu dumpingu, która stanowi kwestię odmienną od kwestii rozważanej w niniejszej sprawie, obejmującej wykluczenie określonych transakcji przy takim obliczaniu z uwagi na brak odpowiednich produktów wytwarzanych i sprzedawanych przez producenta z państwa analogicznego. Jednakże jak zauważył rzecznik generalny w pkt 82 opinii, zarówno sprawa zakończona wskazanym wyrokiem, jak i niniejsza sprawa dotyczą braku uwzględnienia w celu obliczenia marginesów dumpingu cen niektórych transakcji wywozu. Nie ma w tym względzie znaczenia, że w niniejszej sprawie ceny określonych transakcji wywozu zostały całkowicie pominięte, podczas gdy w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547) ceny te zostały pominięte jedynie częściowo, w ten sposób, że zostały one w istocie zmienione.

65 W przeciwieństwie do twierdzeń zawartych w pkt 85 zaskarżonego wyroku okoliczność, że w niniejszym przypadku margines dumpingu został obliczony na podstawie „istotnej reprezentacji" typów produktu objętego postępowaniem, nie może zostać uwzględniona w celu odmówienia znaczenia wyrokowi z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547). Niezależnie bowiem od faktu, że wnoszące odwołania kwestionują reprezentatywny charakter transakcji uwzględnionych przez instytucje Unii w celu obliczenia marginesu dumpingu, nic w samym art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego nie umożliwia obliczenia tego marginesu w oparciu o „istotną reprezentację" typów produktu objętego postępowaniem.

66 W drugiej kolejności należy zbadać, czy niezależnie od zakresu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, określonego w pkt 61 niniejszego wyroku, Sąd słusznie uznał w pkt 64 zaskarżonego wyroku, że instytucje Unii miały prawo wykluczyć transakcje wywozu dotyczące określonych typów produktu objętego postępowaniem zważywszy, że dla tych typów produktów nie istniały „porównywalne ceny", a zastosowanie innej metody obliczenia wartości normalnej nie gwarantowałoby „bardziej obiektywnego porównania".

67 Po pierwsze, jeśli chodzi o brak „porównywalnych cen" należy zauważyć, że zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego margines dumpingu jest obliczany w drodze porównania wartości normalnej i ceny wszystkich transakcji wywozu do Unii „z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów regulujących obiektywne porównanie". Ta ostatnia część zdania odsyła do art. 2 ust. 10 tegoż rozporządzenia, który przewiduje, że w przypadku gdy nie jest możliwe obiektywne porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej, uwzględnia się w formie dostosowania różnice miedzy czynnikami, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny. Porównywalność cen jest zatem uwzględniana nie w ramach stosowania art. 2 ust. 11 wskazanego rozporządzenia, ale w ramach stosowania art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia.

68 Innymi słowy, jak wynika z pkt 57 i 61 niniejszego wyroku, to na podstawie definicji „produktu objętego postępowaniem", podanej przez instytucje Unii w chwili wszczęcia dochodzenia, obliczany jest margines dumpingu zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, przy czym żaden typ czy model tego produktu nie może zostać wykluczony z tego obliczenia. Natomiast dla dokonania tego obliczenia instytucje Unii powinny dokonać porównania cen, z uwzględnieniem w formie dostosowań różnic mogących wpłynąć na te ceny w rozumieniu art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia.

69 Wynika stąd, że Sąd błędnie uznał, że instytucje Unii miały prawo wykluczyć transakcje wywozu dotyczące określonych typów produktu objętego postępowaniem w zakresie, w jakim nie istniały dla tych typów produktów „porównywalne ceny".

70 Należy jeszcze dodać, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 78 opinii, że w praktyce w przypadku takim jak rozważany w niniejszej sprawie, w którym producent z państwa analogicznego nie produkuje ani nie sprzedaje określonego typu produktu, instytucje Unii mogą albo wyłączyć ten typ produktu

z definicji „produktu objętego postępowaniem”, albo skonstruować wartość normalną dla tego typu, tak aby móc uwzględnić również transakcje wywozu dotyczące go przy określaniu marginesów dumpingu.

71 Po drugie, odnośnie do faktu, że zastosowanie innej metody obliczania wartości normalnej nie zagwarantowałoby „bardziej obiektywnego porównania”, to o ile z analizy art. 2 ust. 10 w związku z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego wynika, że obliczenie marginesu dumpingu musi być oparte na „obiektywnym porównaniu”, o tyle pojęcie „bardziej obiektywnego porównania” nie pojawia się w ogóle w tych przepisach. Jakkolwiek należy przyznać znaczenie temu pojęciu, wypada zauważyć, że jak wynika z pkt 61 niniejszego wyroku, wykluczenie transakcji wywozu nie może być uznane za sposób zapewnienia „obiektywnego porównania”. Nie można zatem uznać, że zastosowanie innej metody obliczania wartości normalnej nie zagwarantowałoby „bardziej obiektywnego porównania”.

72 Wynika stąd, że orzekając w pkt 61–90 zaskarżonego wyroku, że Rada mogła wykluczyć przy obliczaniu marginesu dumpingu typy produktów, które nie odpowiadały żadnym produktom wytwarzanym i sprzedawanym przez indyjskiego producenta, Sąd naruszył prawo.

73 W świetle powyższych uwag należy uwzględnić zarzut pierwszy i uchylić zaskarżony wyrok, bez konieczności badania innych argumentów podniesionych w ramach zarzutu pierwszego czy też zarzutu drugiego.

W przedmiocie skargi do Sądu

74 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala. Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie.

75 Jak wynika zatem z pkt 52–72 niniejsze go wyroku, uznawszy w pkt 82, 102 i 109 spornego rozporządzenia, że należało wykluczyć typy produktów wywożonych przez chińskich producentów eksportujących, którym nie odpowiadał żaden typ produkowany czy sprzedawany przez indyjskiego producenta, Rada naruszyła art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

76 Wobec powyższego należy stwierdzić nieważność spornego rozporządzenia w zakresie dotyczącym wnoszących odwołania.

W przedmiocie kosztów

77 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

78 Ponieważ wnoszące odwołania wniosły o obciążenie Rady kosztami postępowania, a Rada przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami poniesionymi zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawach T-558/12 i T-559/12, jak i w postępowaniu odwoławczym w sprawie C-376/15 P. Natomiast zważywszy, że Rada wniosła o obciążenie wnoszących odwołania kosztami postępowania, należy obciążyć je kosztami postępowania w postępowaniu odwoławczym w sprawie C-377/15 P.

79 Zgodnie z art. 140 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, państwa członkowskie i instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty.

80 W rezultacie Komisja pokrywa własne koszty w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawach T-558/12 i T-559/12, a także w postępowaniu odwoławczym w sprawach C-376/15 P i C-377/15 P.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 29 kwietnia 2015 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada (T-558/12 i T-559/12, EU:T:2015:237) zostaje uchylony.

2) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 91/2009 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie, w jakim dotyczy Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd.

3) Odwołanie w sprawie C-377/15 P zostaje odrzucone.

4) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona poza własnymi kosztami również kosztami poniesionymi przez Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd, zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawach T-558/12 i T-559/12, jak też w postępowaniu odwoławczym w sprawie C-376/15 P.

5) Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd zostają obciążone poza własnymi kosztami również kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej w postępowaniu odwoławczym w sprawie C-377/15 P.

6) Komisja Europejska pokrywa własne koszty poniesione w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawach T-558/12 i T-559/12, a także w postępowaniach odwoławczych w sprawach C-376/15 P i C-377/15 P.

Podpisy